

Het Boek Daniël - Nummer Vijfenzestig

De profetische onthulling: inzicht in de teleurstelling van 18 juli 2020 en de zich ontvouwende boodschap van de middernachtsroep in de laatste dagen

Jeff Pippenger

2024-01-29

Op 18 juli 2020 kwam de eerste teleurstelling voor Gods hervormingsbeweging in de laatste dagen. Zij markeerde een wegmerk in de geschiedenis van de derde Wee, die de geschiedenis is van de late regen, en tevens de geschiedenis van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend. Die geschiedenis is weergegeven door elke hervormingsbeweging in de gewijde geschiedenis; meer in het bijzonder werd zij weergegeven door de geschiedenis van de Milleritische beweging en geïllustreerd door de gelijkenis van de tien maagden, en zij vertegenwoordigt de profetische geschiedenis die iedere profeet heeft geïdentificeerd.

18 juli 2020 vertegenwoordigt de eerste teleurstelling van de beweging, en als zodanig markeert zij de komst van de vertoef tijd in de gelijkenis van de tien maagden en in Habakuk. In de Milleritische geschiedenis werd hetzelfde bewijs dat tot hun onjuiste verkondiging had geleid, geacht de ware datum aan te wijzen. De vertoef tijd van de gelijkenis van de tien maagden werd toen gezien als tegenwoordige waarheid, en die vertoef tijd was dezelfde vertoef tijd als in Habakuk twee. De gelijkenis van de tien maagden wordt tot op de letter herhaald, en die werkelijkheid duidt aan dat alleen zij die betrokken waren bij de teleurstelling, kandidaten zijn om óf een wijze óf een dwaze maagd te zijn.

Het grote lichaam van het Laodicese adventisme werd beproefd door de komst van het derde Wee op 11 september 2001, en toen de mislukte voorspelling van 18 juli 2020 voorbijging, werd het Laodicese adventisme achtergelaten om doelloos terug te drijven naar Rome, zoals de protestanten in de Milleritische geschiedenis.

De Millerieten identificeerden niet alleen de tijd van het vertoeven als de vervulling van de gelijkenis van de tien maagden, maar zij zagen ook dat in Habakuk het bevel om op het visioen te wachten, al bleef het uit, dezelfde profetische wegwijzer was. Habakuk bevestigt vervolgens dat het visioen dat ten onrechte was voorgesteld en dat de eerste teleurstelling had teweeggebracht, het visioen was dat aan het einde zou „spreken”.

Want het visioen is nog voor een bestemde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, wacht daarop, want het zal voorzeker komen, het zal niet uitblijven.
Habakuk 2:3.

De boodschap die de eerste teleurstelling teweegbracht, was dezelfde boodschap die moest worden erkend als in de nabije toekomst in vervulling gaande, maar het was een boodschap die nog steeds berustte op de eerdere profetische argumenten die in de eerste onjuiste verkondiging waren gebruikt.

In de geschiedenis van de Millerieten werd eerst het volk van het vroegere verbond beproefd; daarna werd het volk van het nieuwe verbond beproefd. De beproeving begon voor de protestanten toen de eerste engel van Openbaring tien en de eerste engel van Openbaring veertien (want zij zijn dezelfde engel) neerdaalde op 11 augustus 1840. Hun beproeving eindigde met de eerste teleurstelling en de komst van de tweede engel van Openbaring veertien.

In de Milleritische geschiedenis begon de beproeving voor de Millerieten met de komst van de tweede engel bij de eerste teleurstelling en eindigde zij met de komst van de Middernachtsroep, die Zuster White voorstelt als een menigte engelen die zich bij de tweede engel voegen. Onder de kracht van de Heilige Geest werden de Millerieten die de boodschap van de Middernachtsroep herkenden en aannamen, toen gescheiden van de Millerieten die de boodschap niet herkenden die overal om hen heen neerdaalde. Op 22 oktober 1844 kwam de derde engel, en het visioen dat vertoefd had, sprak toen.

In de geschiedenis van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend werd eerst het volk van het vroegere verbond beproefd, daarna het volk van het nieuwe verbond. De beproeving begon voor het Laodiceïsche adventisme toen de eerste stem van de engel van Openbaring achttien en de derde engel van Openbaring veertien (want zij zijn dezelfde engel) neerdaalde op 11 september 2001. Hun beproeving eindigde met de teleurstelling van 18 juli 2020.

In de beweging van de derde engel begon de beproeving voor de honderdvierendertigduizend met de komst van de eerste teleurstelling en zal zij eindigen met de komst van de boodschap van de Middernachtsroep. Onder de kracht van de Heilige Geest worden zij die nu de boodschap van de Middernachtsroep erkennen en aannemen, dan gescheiden van de dwazen en goddelozen die de veelzijdige boodschap die nu overal om hen heen neerdaalt, niet hebben herkend.

Bij de spoedig komende zondagwet spreekt de tweede „stem” van de engel van Openbaring achttien, hetgeen ook het gezicht is dat „vertoefde” om te spreken. Het vertegenwoordigt tevens de boodschap van de derde engel, die „aanzwelt” tot de luide roep.

De Middernachtsroep wordt voorgesteld als vele engelen die zich bij de vorige engel voegen. De boodschap van de Middernachtsroep heeft verscheidene elementen die aan de volledige boodschap bijdragen, en engelen zijn symbolen van boodschappen. In de Milleritische geschiedenis werd de pionier die als de voornaamste werd aangemerkt in het naar voren brengen van de boodschap van de ware Middernachtsroep, Samuel S. Snow. In die geschiedenis is uitvoerig gedocumenteerd dat Snows begrip van de boodschap van de Middernachtsroep zich over een periode van tijd ontwikkelde.

Die geschiedenis wordt tot op de letter herhaald, en de boodschap van de laatste Middernachtsroep is sinds eind juli 2023 in het openbaar tot ontwikkeling gekomen. Het is niet eenvoudigweg de boodschap van de islam, maar zij omvat ook de boodschap van de verzegeling van de honderdvierenvijftigduizend. Zij omvat de openbaring dat de twee horens van het beest uit de aarde beide door een „dood en opstanding” gaan, terwijl zij parallel lopen met het beeld van het beest, dat in dezelfde geschiedenis het profetische raadsel vervult dat „de achtste uit de zeven is”. Zij omvat de openbaringen die verband houden met de „verborgen geschiedenis” van de Zeven

Donderslagen, en zij vervult het profetische raadsel van de „steen” die verworpen werd en tot „hoeksteen” werd, daar de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig geopenbaard worden als de draad die alle waarheden van Millers geschiedenis samenweeft met de waarheden die in 1989, ten tijde van het einde, werden ontsloten. De psalmist verwoordt het aldus:

De steen die de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden. Dit is van de HEERE geschied; het is wonderlijk in onze ogen. Dit is de dag die de HEERE gemaakt heeft; laat ons ons verheugen en verblijd zijn daarin. Psalmen 118:22–24.

De „steen”, die het eerste „juweel” was dat William Miller ontdekte (en juwelen zijn stenen), is de „dag die de HEERE gemaakt heeft.” In eerdere artikelen is aangetoond dat de structuur en de bewoordingen van het sabbatsgebod identiek zijn aan de structuur van de heilige cyclus van zeven, zoals uiteengezet in Leviticus hoofdstuk vijfentwintig. Het rusten op de zevende dag was een voorafbeelding van het rusten van het land in het zevende jaar, en wanneer de beide geboden op deze wijze worden beschouwd, leveren zij een getuigenis dat een dag in de Bijbelse profetie een jaar voorstelt.

Zij tonen ook aan dat het begrip dat Miller verkondigde betreffende Gods gramschap van „zeven tijden” in Leviticus zesentwintig, wordt voorgesteld als „één dag”; want de Heer heeft de heilige cyclus van zeven jaren ingesteld, even zeker als Hij de hemel en de aarde in zes dagen heeft gemaakt en op de zevende heeft gerust.

Toen Jezus de gelijkenis van de wijngaard had beëindigd, stelde Hij de Farizeeën een vraag.

Wanneer dan de heer van de wijngaard komt, wat zal hij met die pachters doen? Zij zeiden tot Hem: Hij zal die slechte mensen een ellendig einde doen vinden, en zijn wijngaard aan andere pachters verpachten, die hem de vruchten op hun tijden zullen afdragen. Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit in de Schriften gelezen: De steen die de bouwlieden verworpen hebben, die is tot een hoeksteen geworden; dit is van de Heere geschied, en het is wonderlijk in onze ogen? Daarom zeg Ik u: het Koninkrijk Gods zal van u weggenomen en gegeven worden aan een volk dat de vruchten daarvan voortbrengt. En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden; maar op wie hij valt, die zal hij vermorzelen. En toen de overpriesters en Farizeeën Zijn gelijkenissen hoorden, bemerkten zij dat Hij van hen sprak. Mattheüs 21:40–45.

De gelijkenis van de wijngaard is de gelijkenis van het voorbijgaan aan het vroegere uitverkoren volk en van het geven van het koninkrijk aan een nieuw uitverkoren volk. De „steen” die volgens Jezus verworpen werd, is de „steen” die óf redt óf vernietigt, afhankelijk van de wijze waarop hij ontvangen wordt. De „steen” moet in de door Jezus gebruikte context een bijbelse waarheid zijn, want hij heeft het vermogen rechtvaardige vrucht voort te brengen, en de gerechtigheid van Christus wordt alleen in mannen en vrouwen voortgebracht wanneer zij Zijn Woord der waarheid ontvangen.

Heilig hen door Uw waarheid: Uw woord is de waarheid. Johannes 17:17.

De „steen” is een leer die óf wordt aangenomen óf verworpen, en Jezus is het Woord, en in het boek Handelingen identificeert Petrus de „steen” als Christus.

Zo zij u allen, en het gehele volk van Israël, bekend, dat door de naam van Jezus Christus van Nazareth, Dien gij gekruisigd hebt, Dien God uit de doden heeft opgewekt, ja, door Hem staat deze man hier gezond voor u. Deze is de steen die door u, de bouwlieden, veracht is, welke tot een hoofd des hoeks geworden is. En de zaligheid is in geen ander; want er is onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, waardoor wij moeten zalig worden.

Handelingen 4:10–12.

En vervolgens voert hij in de eerste brief van Petrus de symboliek van de „steen” nog verder door, maar hij handhaaft haar binnen dezelfde context van het voorbijgaan van een voormalig verbondsvolk en de verkiezing van een nieuw uitverkoren volk, dat, zoals hij verklaart, „eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds geen barmhartigheid hadt verkregen, maar nu barmhartigheid hebt verkregen.”

Tot Hem komende, als tot een levende steen, wel door de mensen verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, wordt ook u, als levende stenen, opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. Daarom staat ook in de Schrift: Zie, Ik leg in Sion een uiterste hoeksteen, uitverkoren en kostbaar; en wie in Hem gelooft, zal geenszins beschaamd worden. U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar voor de ongehoorzamen geldt: De steen die de bouwlieden verworpen hebben, deze is tot een hoofd des hoeks geworden, en een steen des aanstoets en een rots der ergernis, namelijk voor hen die zich aan het woord stoten, ongehoorzaam zijnde; waartoe zij ook bestemd waren. 1 Petrus 2:4–8.

Petrus zegt van het voormalige uitverkoren volk: „voor hen die ongehoorzaam zijn, is de steen die de bouwlieden verworpen hebben, tot een hoeksteen geworden, en een steen des aanstoets en een rots der ergernis, namelijk voor hen die zich aan het woord stoten, daar zij ongehoorzaam zijn; waartoe zij ook bestemd waren.”

Jezus wordt voorgesteld door elke heilige afbeelding van het fundament.

Want niemand kan een ander fundament leggen dan wat gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. 1 Korintiërs 3:11.

Het fundament dat de Millerieten legden, was de Rots der eeuwen (de Steen).

„De waarschuwing is gekomen: Er mag niets worden toegelaten dat het fundament van het geloof zal verstoren waarop wij hebben gebouwd sinds de boodschap kwam in 1842, 1843 en 1844. Ik was in deze boodschap, en sindsdien heb ik voor de wereld gestaan, trouw aan het licht dat God ons heeft gegeven. Wij zijn niet van plan onze voeten af te halen van het platform waarop zij geplaatst werden toen wij dag aan dag de Heere zochten met ernstig gebed, zoekend naar licht. Denkt u dat ik het licht zou kunnen opgeven dat God mij heeft gegeven? Het moet zijn als de Rots der Eeuwen. Het heeft mij geleid sinds het mij werd gegeven.” Review and Herald, 14 april 1903.

Het eerste juweel dat Miller ontdekte en dat deel werd van het Milleritische fundament, dat is als de Rots der Eeuwen, waren de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig; en de „zeven tijden” waren de eerste fundamentele waarheid die terzijde werd gesteld door die Milleritische pioniers die

zojuist het Milleritische fundament hadden gebouwd. Het waren de bouwlieden die de grondsteen zouden verwerpen. Die „steen”, die Christus uitbeeldt, is ook de dag die de HEERE gemaakt heeft, want Hij maakte de zevende dag tot een dag van rust, en het zevende jaar tot een jaar waarin het land rusten zou. In 1863 werd de grondsteen verworpen, maar hij zal gemaakt worden tot het „hoofd des hoeks” en tot een „steen des aanstoots” voor de ongehoorzamen.

De boodschap van de islam van het derde wee is het thema van de hervormingsbeweging van de honderd vierenveertigduizend, en het beproevingsproces begon toen de engel van Openbaring achttien neerdaalde, terwijl de grote gebouwen van New York City op 11 september 2001 werden neergeworpen. Het adventisme zweeg over de profetische identificatie dat 11 september 2001 de komst van de “dag van de oostenwind” was. Op 18 juli 2020 werden zij achtergelaten toen de twee getuigen van Openbaring hoofdstuk elf werden gedood op de straten van die grote stad. De beproeving van het adventisme was voorbij, en de beproeving voor hen die hadden beleden de boodschap van de islam te herkennen, was begonnen.

Nadat zij tot het einde van juli 2023 dood in de straten hadden gelegen, werden de dode dorre beenderen vervolgens opgewekt door de eerste boodschap van Ezechiël. De tweede boodschap van Ezechiël is de boodschap van de vier winden van de islam van het derde Wee, die de voortschrijdende ontzegeling van de boodschap van de Middernachtsroep vertegenwoordigt, welke het gezicht is dat vertoefde, en het thema van de gehele periode van de beweging. Vervolgens werden verschillende waarheden ontzegeld, want de boodschap van de Middernachtsroep vertegenwoordigt een veelomvattende boodschap. De eerste waarheid die de dode dorre beenderen tegemoettrad, was de eerste waarheid die door het Laodiceïsche adventisme werd verworpen, en zij vertegenwoordigt de waarheid die de overgang van Laodicea naar Filadelfia markeert.

De waarheid is de verzegelingsboodschap, en daarom moet zij zowel verstandelijk als ook geestelijk worden verankerd. Het is niet genoeg te erkennen dat de periode waarin de twee getuigen dood op de straat lagen een symbool is van de verstrooiing van de „zeven tijden”; zij vereist ook een ervaringsmatige aanvaarding van de waarheid.

Millers juwelen, die de waarheden vertegenwoordigen die ten tijde van het einde in 1798 werden ontzegeld, worden een beproeving voor de maagden van de laatste dagen. De ervaring van het zich “geestelijk” vestigen in de waarheid wordt voorgesteld door Millers eerste juweel, en het zich “verstandelijk” vestigen in de waarheid wordt voorgesteld door de boodschap van de islam van de derde wee. De oproep tot bekering en belijdenis, voorgesteld door de “zeven tijden”, duidt op een werk dat in verbinding met Christus in het Allerheiligste wordt verricht, en wordt voorgesteld door het “mareh”-gezicht.

Het „intellectuele” begrip van de islam van het derde Wee wordt weergegeven door het visioen „chazon”, en beide zijn vereist voor hen die verzegeld zullen worden. In 1863 koos het Laodiceïsche adventisme ervoor Jericho te herbouwen en liet het zijn werk tot herstel van Jeruzalem varen. Jericho is een symbool van welvaart, zoals ook wordt voorgesteld door de Laodiceïsche blindheid.

„Een van de sterkste vestingen in het land — de grote en welvarende stad Jericho — lag vlak vóór hen, op slechts een kleine afstand van hun legerplaats te Gilgal. Aan de grens van een vruchtbare vlakte, overvloedig in de rijke en gevarieerde voortbrengselen van de tropen, met haar paleizen en tempels als verblijfplaatsen van weelde en ondeugd, bood deze trotse stad, achter haar machtige bolwerken, de God van Israël openlijk weerstand. Jericho was een van de voornaamste centra van afgoderij en was in het bijzonder gewijd aan Ashtaroth, de godin van de maan. Hier was alles geconcentreerd wat het verachtelijkst en meest vernederend was in de godsdienst van de Kanaänieten. Het volk van Israël, in wier gedachten de verschrikkelijke gevolgen van hun zonde te Beth-Peor nog vers waren, kon deze heidense stad slechts met afschuw en ontzetting aanschouwen.” Patriarchen en Profeten, 487.

De „steen” die de bouwlieden in 1863 verwierpen, toen zij Jericho herbouwden, was de „zeven tijden” die in de laatste dagen de waarheid (het juweel) zou worden, die „tot een hoofd des hoeks” wordt, want het is de waarheid die het begin van het adventisme in de beweging van de Millerieten samenweeft met het einde van het adventisme in de beweging van de honderd vierenveertigduizend. Dat juweel, dat de „zeven tijden” is, is ook „de dag die de HEERE gemaakt heeft”, en het is Christus Zelf, want Hij is het Woord, en Hij is „Waarheid”. Het onderwerp van de islam is het thema dat de reiniging van zowel het vroegere als het nieuwe uitverkoren volk teweegbrengt, en de tweevoudige reiniging begon op 11 september 2001, hetgeen „de dag van de oostenwind” was. Op die dag moesten de wachters precies hetzelfde lied zingen dat Christus zong, toen Hij de gelijkenis van de wijngaard verkondigde. De honderd vierenveertigduizend zingen het lied van Mozes (de „zeven tijden”), en het lied van het Lam.

En ik zag als het ware een glazen zee, met vuur vermengd; en hen die de overwinning behaald hadden over het beest, en over zijn beeld, en over zijn merkteken, en over het getal van zijn naam, staan aan de glazen zee, met de harpen Gods. En zij zingen het lied van Mozes, de dienstknecht Gods, en het lied van het Lam, zeggende: Groot en wonderbaar zijn Uw werken, Heere God Almachtig; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der heiligen. Openbaring 15:2, 3.

Het „Lam” is Christus, die geslacht werd, en Hij werd geslacht in het midden van tweeduizend vijfhonderd twintig dagen, en verbindt aldus het offer van Zijn leven en bloed (waar Hij het verbond bevestigde) met Mozes’ „twist van Zijn verbond” in Leviticus zesentwintig. Het lied van Mozes en het Lam is het lied van de chazon van de profetische geschiedenis en het lied van de mareh van Zijn „verschijning”. Het is het lied van een verstandelijk en geestelijk inzicht, zoals voorgesteld door de twee visioenen van Daniël hoofdstuk acht. Het is het lied van een verbondsvolk dat geoordeeld en voorbijgegaan wordt, terwijl een nieuw uitverkoren volk wordt gekozen. Het selectieproces, en daarmee ook het lied, begon op 11 september 2001.

Hij zal hen die uit Jakob voortkomen doen wortelen; Israël zal bloeien en uitspruiten, en het oppervlak van de wereld met vrucht vervullen. Heeft Hij hem geslagen, zoals Hij degenen sloeg die hem sloegen? Of is hij gedood overeenkomstig de slachting van hen die door Hem gedood zijn? Met mate, wanneer het uitspruit, zult Gij met hem twisten; Hij houdt Zijn ruwe wind in op de dag van de oostenwind. Daardoor dan zal de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden; en dit is de gehele vrucht: het wegnemen van zijn zonde; wanneer hij al de

stenen van het altaar maakt als kalkstenen die in stukken geslagen zijn, zullen de gewijde palen en de beelden niet overeind blijven staan. Toch zal de versterkte stad verwoest zijn, en de woonplaats verlaten en prijsgegeven als een woestijn; daar zal het kalf weiden, daar zal het neerliggen en haar takken verteren. Wanneer haar twijgen verdord zijn, zullen zij afgebroken worden; de vrouwen komen en steken ze in brand; want het is een volk zonder verstand; daarom zal Hij die hen gemaakt heeft, Zich niet over hen ontfermen, en Hij die hen geformeerd heeft, zal hun geen genade bewijzen. En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere zal dorsen van het kanaal van de rivier tot aan de beek van Egypte, en gij zult één voor één verzameld worden, o kinderen Israëls. En het zal geschieden te dien dage, dat op de grote bazuin geblazen zal worden, en zij zullen komen die gereed waren om om te komen in het land Assyrië, en de verdrevenen in het land Egypte, en zij zullen de Heere aanbidden op de heilige berg te Jeruzalem. Jesaja 27:6–13.

Juist begrepen duiden deze verzen op de periode van 11 september 2001 tot aan de spoedig komende zondagswet. Vers zes duidt de gehele geschiedenis aan door het begin te identificeren van de plant die wortel schiet, vervolgens bloeit en knoppen voortbrengt, en uiteindelijk de aarde met vrucht vervult. De vrucht die de aarde vervult, doet dit gedurende het „uur”, dat de crisis van de zondagswet is. Terwijl Christus dan zijn vrucht in zijn schuur verzamelt, brengt Hij tevens oordeel over Babylon. Het oordeel dat plaatsvindt gedurende de tijd waarin de aarde met vrucht vervuld is, wordt in vers zeven voorgesteld, wanneer de twee vragen worden gesteld: „Heeft Hij hem geslagen, zoals Hij sloeg hen die hem sloegen? Of is hij gedood overeenkomstig de slachting van hen die door hem gedood zijn?”

Dan wordt in vers acht de besprenkeling van de late regen aangeduid met de uitdrukking: “In mate.” Wat de planten doet uitspruiten, is de regen, en wanneer het begin van de late regen wordt aangeduid, wordt het aangeduid als een begin “in mate, wanneer hij uitspruit.” Wanneer de late regen begint, wordt hij uitgestort “in mate”, want hij wordt niet zonder mate uitgestort indien de oogst een vermenging is van waar en vals.

„Iedere waarlijk bekeerde ziel zal een intens verlangen hebben om anderen uit de duisternis van dwaling te brengen tot het wonderbare licht van de gerechtigheid van Jezus Christus. De grote uitstorting van de Geest van God, die de gehele aarde met zijn heerlijkheid verlicht, zal niet komen voordat wij een verlicht volk hebben, dat uit ervaring weet wat het betekent medewerkers van God te zijn. Wanneer wij ons volledig, met geheel ons hart, aan de dienst van Christus hebben toegewijd, zal God dit feit erkennen door een uitstorting van zijn Geest zonder mate; maar dit zal niet geschieden zolang het grootste deel van de gemeente geen medewerkers van God zijn. God kan zijn Geest niet uitstorten wanneer zelfzucht en zelfgenoegzaamheid zo duidelijk aan de dag treden; wanneer een geest heerst die, indien in woorden gebracht, dat antwoord van Kaïn zou uitdrukken: ‘Ben ik mijn broeders hoeder?’ Indien de waarheid voor deze tijd, indien de tekenen die zich aan alle kanten opeenhopen vertonen en getuigen dat het einde van alle dingen nabij is, niet voldoende zijn om de sluimerende krachten op te wekken van hen die belijden de waarheid te kennen, dan zal duisternis, evenredig aan het licht dat heeft geschinen, deze zielen overvallen. Er is niet eens de schijn van een verontschuldiging voor hun onverschilligheid die zij God zullen kunnen

voorleggen op de grote dag van de uiteindelijke afrekening. Er zal geen enkele reden aan te voeren zijn waarom zij niet hebben geleefd en gewandeld en gewerkt in het licht van de heilige waarheid van het woord van God, en zo door hun gedrag aan een door de zonde verduisterde wereld hun medeleven en hun ijver hebben geopenbaard, namelijk dat de kracht en werkelijkheid van het evangelie niet konden worden weersproken.” Review and Herald, 21 juli 1896.

Zuster White duidt deze passage aan als het moment waarop de engel van Openbaring neerdaalt, want zij zegt: „de grote uitstorting van de Geest van God, die de gehele aarde verlicht met zijn heerlijkheid.” In een andere passage, die wij in deze artikelen dikwijls hebben aangehaald, gaf zij te kennen dat wanneer „de grote gebouwen van New York” „worden neergehaald,” „Openbaring hoofdstuk achttien, verzen één tot en met drie, vervuld zullen worden.”

Wij zullen deze gedachten in het volgende artikel voortzetten.

Nu zal ik voor mijn zeer geliefde een lied zingen van mijn Geliefde aangaande Zijn wijngaard. Mijn zeer Geliefde had een wijngaard op een zeer vruchtbare heuvel: En Hij omheinde die, en zuiverde hem van stenen, en beplante hem met de edelste wijnstok, en bouwde een toren in het midden ervan, en hieuw ook een wijnpers daarin uit; en Hij verwachtte dat hij druiven zou voortbrengen, maar hij bracht wilde druiven voort. En nu dan, inwoners van Jeruzalem en mannen van Juda, oordeelt toch tussen Mij en Mijn wijngaard. Wat kon er nog meer aan Mijn wijngaard gedaan worden, dat Ik er niet aan gedaan heb? Waarom heeft hij, toen Ik verwachtte dat hij druiven zou voortbrengen, wilde druiven voortgebracht? Nu dan, Ik zal u bekendmaken wat Ik met Mijn wijngaard zal doen: Ik zal zijn omheining wegnemen, en hij zal afgeweid worden; en zijn muur afbreken, en hij zal vertrapt worden: En Ik zal hem verwoesten; hij zal niet gesnoeid noch omgespit worden; maar distels en doornen zullen opschieten: Ook zal Ik de wolken gebieden dat zij geen regen op hem doen regenen. Want de wijngaard van de Heere der heerscharen is het huis van Israël, en de mannen van Juda zijn Zijn liefelijke planting; en Hij zag uit naar recht, maar zie, bloedvergieten; naar gerechtigheid, maar zie, geschreeuw. Jesaja 5:1-7.